

ПЕСЕНТА НА ВДОВЕЦА

Рик Ригърдън

Превод Емилия Л. Масларова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Widower's Two-Step*

Copyright © 1998 by Rick Riordan
Published by arrangement with the Gina Maccoby Literary Agency
through Andrew Nurnberg Associates International, Ltd and
ANA Sofia Ltd.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Таня Симеонова
Оформление на корицата Лъчезар Касабов
Снимки на корицата Shutterstock

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012
ISBN 978-954-27-0810-0

*Хайде, гръж се, скъпа, защото музиката ще те измори,
завърти се бясно, докато душата ти започне да гори
и следващия път не ми отказвай танца ти,
защото „Полката на вдовеца“ трудно се учи.*

„Полката на вдовеца“
Брент и Миранда Даниълс

1

– Много ви моля, кажете на гетето си да млъкне!

Мъжът, застанал пред пейката ми в парка, изглеждаше така, сякаш е излязъл от обложка на албум на *Fleetwood Mac* някъде от 1976 година. Беше с тяло като на Линдзи Бъкингам¹ – неестествено висок, издут не където трябва, като отразен в криво огледало. Косата и брадата му стърчаха във всички посоки, носеше широка черна туника като за бойни изкуства – още отдалеч личеше, че е привърженик на мого културата.

Освен това закриваше ъгъла, от който можех да снимам синия кугър, модел шейсет и осма, срещу парк „Сан Педро“, на около осемдесет метра оттук.

– Е? – попита Линдзи и си избърса челото.

За да дойде при мен, беше оставил групата, тренираща тай чи чуан, и беше запъхтян, явно бе хвърлил госта усилия да изпълни правилно движенията.

Проверих колко е часът. Ако жената в кугъра смяташе да се среща с някого, това би трябвало вече да се е случило.

Погледнах мъжа от групата по тай чи.

– Какво гете?

На няколко метра вляво Джем се засили отново нагоре с люлката и докато се спускаше надолу, назоваваше учениците на Линдзи Бъкингам. Издаваше звуци като на самолет, при това колкото му глас гържи, а за четиригодишен гласът му беше госта мощен, после насочваше пръсти, все едно са картечници, и започваше да стреля.

¹ Линдзи Бъкингам (р. 1949), китарист и един от вокалистите на *Fleetwood Mac*. – Б.пр.

На хората на Линдзи сигурно им беше трудно да се съсредоточат. Една от жените, ниска и яйцевидна, в розов анцуг, се опитваше да приклепне, за да изпълни „Пълзенето на змията“. Накрая се търкулна по задник, сякаш я бяха застреляли.

Линдзи Бъкингам си потърка тила и ме загледа втренчено.

– Детето на люлката, тъпанар такъв.

Аз свих рамене.

– Това тук е детска площадка. Детето си играе.

– Сегем и половина сутринта е. Правим упражнения.

Погледнах към учениците на Линдзи. Розовата яйцевидна жена тъкмо се изправяше. Дребната латиноамериканка до нея правеше движенията припряно, избутваше въздуха с длани и гържеше очите си здраво стиснати, сякаш се страхуваше, че ще вземе да докосне нещо. Двама други ученици, и двамата застаряващи англосаксонци с бирени коремчета и завързани на опашки коси, се мъчеха криво-ляво да изпълняват според възможностите си упражненията, като се въсеха и се потяха. Не личеше някой да е постигнал душевно спокойствие.

– Защо не им кажете да гържат ходилата си погъбл от четирийсет и петдесет градуса? – предложи аз. – Както са застанали с успоредно сложени ходила, губят равновесие.

Линдзи отвори уста, явно понечи да каже нещо. Изкашля се тихо и гърлено.

– Извинете. Не знаех, че разговарям с учител.

– Трес Навар – представих се. – Обикновено нося тениска, на която пише „Учител“. Но сега е за пране.

Погледнах зад него към кугъра. Жената зад волана не се беше помръднала. На паркинга на Колежа на Сан Антонио нямаше никой, освен нея.

Слънцето тъкмо се беше показало иззад белия купол на планетариума в студентското градче, а от нощната прохлада във въздуха вече не бе останала и следа. Предстоеше ни поредният ден с четирийсет-

градусови температури. Откъм закусвалнята наголу по „Елсуърт“ вече се носеха миризми на храна: *чоризо*², яйца, кафе.

Джем пак се спусна наголу с люлката.

– Ихууууу – кресна той, после включи и картечниците.

Линдзи Бъкингам ме изгледа на кръв. Не се махна.

– Пречите ми да виждам паркинга – обясних му аз.

– О, извинете.

Зачаках.

– Ще се махнете ли?

– А вие ще кажете ли на гетето си да млъкне?

Ама че сутрин! Не стига, че е октомври, а в Тексас още чакаме да дойде първият студен фронт. Не стига, че шефката ме праща с четиригодишното си хлапе да следя някого. Ами ми се изтърсва и Линдзи Бъкингам.

– Знаете ли какво – рекох му, – виждате ли я тази раница тук? Вътре има *Саньо ТЛС 900*, мощен обектив, добра разделителна способност и от двеста метра, но не снима през малоумници. Ако се отместите, след една минута нищо чудно и да направя хубави снимки как госпожица Кърнс се среща с някого, с когото не би трябвало да го прави. Клиентът ще ми плати добри пари. Ако пък не се отместите, ще направя хубави снимки на чатала ви. Това е!

Линдзи се почеса и махна от брадата си няколко капчици пот. Погледна раницата. Погледна и мен.

– Дрън-дрън.

Джем се засилваше все по-нависоко и крещеше все по-силно. От люлката слабичките му мургави крака бяха приели формата на пясъчен часовник. Стигнаше ли се най-високо, ставаше безтегловен, свилената му черна косица щръкваше като бодли на морски таралеж, очите му се разширяваха, усмивката му вече беше прекалено голяма за лицето. После върху същото това лице се изписваше злобна решителност и той отново обстрелваше със звукове като от кар-

² *Chorizo* (исп.) – вид свинска наденица. – Б.ред.

течница последователите на тай чи. Не ти трябва „Луфтвафе“ в гащеризон на *ОшКош Би Гош*³.

– А не може ли вие да преместите класа – предложих аз. – Ей там, при потока, има едно хубаво място. Лингзи се възмути.

– „Каквото е твърдо установено, не може да бъде изкоренено.“

Сигурно нямаше да направя нищо, ако не беше почнал да ми цитира Лао Дзъ. Имам склонност да се гразня от такива неща. Въздъгнах и станах от пейката.

Лингзи беше висок към метър и деветдесет. Прав му стигах някъде до адамовата ябълка. Дъхът му миришеше малко на индианско одеяло.

– Хайде тогава да се бутаме с ръце – предложих. – Знаете ли как се прави?

Той изсумтя.

– За какъв ме мислите?

– Ако ме повалите, се махам. Ако аз ви поваля, се махате вие. Готов ли сте?

Не изглеждаше особено притеснен. Аз му се усмигнах. После започнах да бутам.

Виждали сте как повечето хора се бутат – угрят се по гърдите като бабаитите по телевизията. Тъпо. В тай чи бутането се нарича „лиу“: изкореняване. Приклякаш, хващаш противника под гърдния кош, а после правиш движение, все едно вадиш от земята голямо гърво. Просто е.

Когато полетя във въздуха, Лингзи Бъкингам издаде звук като трудна нота, изсвирена от тенор-саксофон. Отхвърча на около половин метър нагоре и гва назад. Приземи се с гръм и трясък точно пред учениците си.

На люлката Джем застина напред гърмежа с картечницата и прихна. Онези с опашките спряха упражненията и ме изгледаха.

Жената с розовия анцуг ахна:

– О, ужас!

– Научете се да се претъркаляте – посъветвах

ги. – Иначе боли.

Лингзи се изправи бавно. Имаше трева в косата си. Бельото му се показваше. Стана и когато се преве, ми беше, горе-долу, на равнището на очите.

– По дяволите – изруга.

Лицето му придоби цвят на нар. Той вдигна юмруци и започна да замахва с тях нагоре-надолу, сякаш се двоумеше дали да ме удари.

– Според мен на това място се казва „Вие опозорихте нашата школа“ – подказах му аз. – След това всички вадим нунчаку⁴.

На Джем идеята явно му хареса. Той забави люлката, колкото да скочи от нея, после готича при мен и се увеси с цялата си тежест на лявата ми ръка. Усмихна ми се, готов за битка.

Учениците на Лингзи се смутиха, сякаш бяха забравили какво се прави с нунчаку.

Каквото и да се канеше да оповести Лингзи, той бе прекъснат от рязък пукот, проехтял два пъти някъде зад мен, все едно се чупеха сухи дъски. Той отекна слабо от стените на Колежа на Сан Антонио.

Всички се огледаха с присвити срещу слънцето очи.

Когато накрая успях да видя синия кугър, модел шейсет и осма, който уж би трябвало да следя, забелязах, че от прозореца откъм страната на Волана се вие струйка дим.

Около автомобила нямаше никого. Жената зад Волана пак не се беше помръднала и беше отпуснала глава върху облегалката, сякаш бе задремала. Имах чувството, че няма да се раздвижи скоро. Имах чувството и че клиентът няма да ми плати добри пари.

– Господи – каза Лингзи Бъкингам.

Никой от учениците му явно не бе схванал какво се е случило. Онези с коремчетата изглеждаха объркани. Яйцеподобната жена в розовия анцуг дойде леко уплашена при мен и ме попита дали преподавам тай чи.

⁴ Оръжие в източните бойни изкуства, две пръчки, свързани с въже или верига. – Б.пр.

Джем още ми висеше на ръката и се усмихваше блажено. Погледна си часовника *Крейола* и засмята по-бързо от повечето възрастни.

– Десет часа, Трес – съобщи ми щастлив. – Десет часа, десет часа, десет часа.

Водеше сметка вместо мен: колко часа са ми останали като стажант при майка му, докато получа разрешително за частен детектив. Бях му обещал да си направим купон, когато времето изтече.

Погледнах още веднъж синия кугър със струйката дим, Виеща се през прозореца от главата на госпожица Кърнс.

– По-добре ги брои тринайсет, братле. Според мен тази сутрин не се зачита.

Джем се засмя, сякаш му беше все тая.